

Sygn. akt II CSK 157/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej

z siedzibą w W.

o zapłatę, rentę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt I ACa 573/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów to jest przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wypracowania zasad wykładni art. 445 § 1 k.c. przez określenie okoliczności uzasadniających przyjęcie przez sąd drugiej instancji, że zasądzona przez sąd pierwszej instancji na podstawie tego przepisu kwota zadośćuczynienia jest rażąco niska bądź rażąco wygórowana i jakie są granice ingerencji sądu drugiej instancji w wysokość zasądzonej kwoty zadośćuczynienia w przypadku podzielenia ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. Wypracowane zasady wykładni zapobiegają rażącej dysproporcji w określaniu przez sądy kwot zadośćuczynienia.

W związku z przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ujętą w sposób przytoczony wyżej, stwierdzić należy, że nie uzasadnia ona przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania. Wykładnia art. 445 § 1 k.c. była dokonywana przez Sąd Najwyższy wielokrotnie, nadzwyczaj bogate orzecznictwo jest klarowne, wyjaśnia treść wskazanego przepisu w sposób przystępny, wskazuje okoliczności faktyczne wpływające na wysokość zadośćuczynienia. Stwierdzić należy, że przepis nie budzi wątpliwości ani jego wykładnia nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, natomiast różne są kwoty zadośćuczynienia zasądzone przez sądy na jego podstawie. W obowiązującym porządku prawnym brak regulacji ustanawiających sztywne kryteria, od zastosowania których zależałaby wysokość zadośćuczynienia. Stąd też orzecznictwo jest zgodne co do pozostawienia sądowi oceny jaka kwota w danych okolicznościach jest odpowiednia. W okolicznościach sprawy niniejszej Sąd drugiej instancji obniżył zasądzone na rzecz powoda zadośćuczynienie o kwotę 70.000 zł oceniając, że kwota zasądzona przez sąd pierwszej instancji była rażąco wygórowana. Takie rozstrzygnięcie, które skarżący

uważa za wadliwe, nie uzasadnia jednak twierdzenia o potrzebie wykładni art. 445 § 1 k.c. w sposób przytoczony wyżej.

W świetle powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.